

Arrest

nr. 179 655 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 14 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Tunesische nationaliteit bezit, van soenitische Arabische afkomst bent en op 1 juni 1987 werd geboren in de regio Den Den, provincie Tunis, te Tunesië. U rondde uw baccalaureaat af waarna u ging werken voor de Tunesische maatschappij voor Elektriciteit en Gas in de regio. In februari ontmoette u in de telefoonwinkel Iman Kardous. Jullie wisselden telefoonnummers uit. Een maand later ontmoette jullie elkaar voor het eerst en begonnen jullie te daten. Jullie ontmoetten elkaar geregeld in Menzah 6 en Lac II. Omstreeks juni 2015 kreeg u een telefoon van een man die beweerde de echtgenoot te zijn van Iman Kardous. Hij zei te weten waar u woonde en werkte en dreigde u om te brengen omwille van uw relatie met Iman Kardous. De echtgenoot in kwestie bleek Khaled Boukhris te

zijn, de politiechef van de provincie Tunis. Enkele weken later werd u op uw werk opgewacht door Boukhris en een twee of drietal onbekenden. Zij sloegen met stokken en brachten u messssteken toe. U werd per ambulance overgebracht naar het ziekenhuis van Charles- Nicolle en er gedurende een week gehospitaliseerd. Na uw hospitalisatie dook u onder bij een vriend in Banzart. U diende er ook klacht in bij een lokaal politiekantoor in het centrum van de stad. Toen de politieagenten vernamen dat u klacht wilde indienen tegen een politieofficier, weigerden zij echter de naam van Boukhris te vermelden waardoor u een klacht indiende tegen onbekenden. Khaled Boukhris kwam in de weken die volgden meermaals langs bij uw ouderlijke woonst in Den Den omdat hij naar u op zoek was. In juli 2015 liet hij bovendien uw broer Tarek arresteren onder het voorwendsel dat hij joints bij zich had. U slaagde er vervolgens in om in september 2015, met behulp van uw toenmalige werkgever, een visum voor Frankrijk te bemachtigen. Op 25 september 2015 vertrok u op officiële wijze vanuit Tunis met uw eigen paspoort naar Frankrijk.

Na uw aankomst in Frankrijk op 25 september 2015 verbleef u er een tweetal maanden waarna u doorreisde naar België. Na drie weken in België te hebben verbleven reisde u door naar Nederland waar u vervolgens een drietal maanden verbleef. Omstreeks februari 2016 keerde u weer terug naar België.

Op 12 maart 2016 werd u op heterdaad betrapt voor diefstal met braak en een poging tot weerspanningheid. U gaf zich uit als Koli Marewan, een Syrisch staatsburger afkomstig uit Aleppo. Op 13 maart 2016 werd u opgesloten in een Belgische gevangenis, waar u op 6 juli 2016 werd weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken onder bijlage 13septies teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen. U werd uiteindelijk geïdentificeerd als zijnde Dougaz Sadok, een Tunesisch staatsburger. Een eerste repatriëringspoging gepland op 12 augustus werd geannuleerd. Op 11 oktober 2016 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, waarop u door de Dienst Vreemdelingenzaken een bijlage 39bis werd betekend.

Op 31 oktober 2016 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 5 december 2016 diende u een tweede asielaanvraag in waardoor de repatriëring naar uw land van origine die gepland stond op 9 december 2016, diende te worden geannuleerd. U stelt nu lid te zijn van de Politieke Sociale Constitutionele Democratische Partij en sinds 2005 met uw activiteiten te zijn begonnen, meer bepaald was u actief binnen de 'logistieke raad' van deze partij. Uw taak zou eruit bestaan hebben een aantal uren per dag informatie te vergaren over verschillende personen. De partij wou op dat moment het regime in Tunesië doen vallen. U stelt bijkomend in 2011, toen de Tunesische bevolking zich verzette tegen het regime, in de gevangenis opgesloten te zijn geweest en mishandeld te zijn geweest door de Revolutionaire Partij. In 2012 en 2015 zou u omwille hiervan klacht hebben neergelegd bij Bariq, een partij die de mensenrechten respecteert in Tunesië. U stelt bewijzen te hebben van uw detentie, van uw klachtindiening en uw lidmaatschap van de partij. Bij terugkeer naar uw land van origine vreest u te zullen worden opgesloten en te zullen worden vermoord door de Revolutionaire Partij die zetelt in de huidige regering.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige asielaanvraag in kader van dewelke u beweerde problemen te hebben gehad omdat u een relatie had met een gehuwde vrouw, moet immers worden benadrukt dat deze niet overtuigen. Zo stelt u plots in kader van uw tweede asielaanvraag sinds 2005 activiteiten te hebben ontplooid voor en lid te zijn van de Politieke Sociale Constitutionele Democratische Partij en actief te zijn geweest bij de logistieke raad, een activiteit waar u toen meerdere uren per dag mee bezig was, en

problemen te hebben gehad met de Revolutionaire Partij, die deel uitmaakt van de huidige Tunesische regering (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, dd.05/12/2016, punten 2.4, 2.5, 2.6). Aan dit door u aangereikte motief kan echter geen geloof worden gehecht daar u in kader van uw eerdere aanvraag hier nooit zelfs maar enige allusie op hebt gemaakt. Integendeel, u gevraagd in kader van deze eerste asielaanvraag of u politieke sympathieën of activiteiten had, ontkende u dit ten stelligste waardoor uw plotse activisme iedere overtuigingskracht ontbeert (CGVS dd.24/10/2016, p.9; Vragenlijst punt 3.3). De door u neergelegde partijlidkaart vermag hieraan geen afbreuk te doen temeer dit louter een slecht leesbare kopie betreft waarvan de authenticiteit niet valt na te gaan. Ook liet u na in kader van deze eerste aanvraag te vermelden dat u gedetineerd en mishandeld bent geworden en naar aanleiding hiervan twee keer een klacht hebt neergelegd tegen de Revolutionaire Partij (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, dd.05/12/2016, punt 2.7). Meer nog, u ontkende ten stelligste ooit opgesloten te zijn geweest (Vragenlijst punt 3.1) en ook in kader van uw gehoor afgenomen door een ambtenaar van het CGVS liet u een dergelijk gegeven onvermeld en gaf u aan in kader van het invullen van de Vragenlijst alle redenen te hebben vermeld die aanleiding hadden gegeven tot uw vertrek (CGVS dd.24/10/2016, p.3). Het hoeft geen betoog dat deze nalatigheid uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnt en dit wordt nog onderstreept door het gegeven dat u in kader van uw eerste gehoor, toen u gevraagd werd wat/wie u vreesde bij een terugkeer naar Tunesië, u slechts naar de echtgenoot, een politieofficier, van uw teerbemimde refereerde (CGVS dd.24/10/2016, p.18). Het door u neergelegde document -een toestemming tot bezoeksrecht- vermag geen ander licht te werpen op deze appreciatie, vermits ook dit slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Eénzelfde opmerking dient gemaakt te worden aangaande het door u neergelegde attest opgemaakt door 'Bariq'. Bovendien wordt er in dit attest gesteld dat u beperkingen opgelegd kreeg in uw zoektocht naar werk, dit terwijl u in kader van uw eerste gehoor ten overstaan van het CGVS stelde van 2009 tot augustus 2015 voor een bedrijf te hebben gewerkt dat 'electriciteitstellers' maakte (CGVS dd.24/10/2016, p.8). Bovendien werd dit attest, waarin sprake is van detentie en mishandeling omwille van uw lidmaatschap, opgemaakt op 11 juli 2015 en is er geen enkele logische reden waarom u een dergelijk gegeven, mocht hier enig geloof aan worden gehecht, niet ter sprake zou hebben gebracht in kader van uw eerdere aanvraag toen er u gevraagd werd naar de redenen waarom u uw land had verlaten en wat u eventueel vreesde bij terugkeer naar uw land van origine. De kopie van het door u neergelegde medische attest voegt niets toe aan uw asielaanvraag daar hier louter uit valt op te maken dat u ooit een ongeluk hebt gehad.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen

schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Er is geen probleem van non-refoulement, u heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering. “

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekende partij de in het kader van de tweede asielaanvraag voorgelegde documenten.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 13 december 2016 in een enig middel *“de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 48/2-3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*.

Verzoeker vervolgt dat er geen rekening wordt gehouden met de nieuwe elementen van de tweede asielaanvraag en verwijt het CGVS de nieuwe stukken niet te hebben onderzocht. Voorts verzet verzoeker zich ten stelligste tegen de bewering dat de authenticiteit van de hem voorgelegde documenten niet zou kunnen achterhaald worden. *“Dientengevolge verzoekt verzoeker met aandrang om zijn tweede asielaanvraag in overweging te willen nemen, en minstens de nieuwe asielaanvraag te onderzoeken zoals het hoort”*.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over

het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker diende op 5 december 2016 een tweede asielaanvraag in. Hij brengt thans een asielrelaas naar voor dat in alle opzichten verschilt met zijn eerdere asielaanvraag. Verzoeker stelt lid te zijn van de Politieke Sociale Constitutionele Democratische Partij en sinds 2005 actief binnen de 'logistieke raad' van deze partij. Verzoeker zou dagelijks een aantal uren informatie vergaren over verschillende personen. De partij had toen tot doel het regime in Tunesië te doen vallen. Verzoeker stelt bijkomend in 2011, toen de Tunesische bevolking zich verzette tegen het regime, in de gevangenis opgesloten te zijn geweest en mishandeld te zijn geweest door de Revolutionaire Partij. In 2012 en 2015 zou hij omwille hiervan klacht hebben neergelegd bij Bariq, een partij die de mensenrechten respecteert in Tunesië.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert 2014 getracht heeft om naar Europa te komen. Zijn eerste visumaanvraag bij de Zwitserse ambassade van 22 april 2014 werd geweigerd omdat eraan getwijfeld werd dat verzoeker bij het verstrijken van zijn visum zou terugkeren naar zijn land. Naar aanleiding van een tweede visumaanvraag bij de Franse ambassade van 10 september 2015 werd verzoeker een visum voor kort verblijf toegekend. Verzoeker heeft zijn land verlaten op 25 september 2015 en is dus op legale wijze de Schengenzone binnengekomen.

2.5. Verzoeker heeft geen asiel aangevraagd bij zijn aankomst. Hij verbleef een tweetal maanden in Frankrijk maar keerde niet terug naar Tunesië. Hij reisde verder naar België en vervolgens na een drietal weken naar Nederland waar hij een drietal maanden verbleef. Omstreeks februari 2016 keerde verzoekende partij terug naar België. Verzoeker heeft evenmin bij zijn eerste binnenkomst in België of bij zijn aankomst in Nederland, asiel aangevraagd. Hij vroeg evenmin asiel aan toen hij op 13 maart 2016 werd opgesloten in een Belgische gevangenis nadat hij op 12 maart 2016 op heterdaad werd betrapt voor diefstal met braak en een poging tot weerspanning. Integendeel verzoeker gaf zich uit als K. M., een Syrisch staatsburger afkomstig uit Aleppo en heeft dus manifest frauduleuze verklaringen afgelegd over zijn identiteit en nationaliteit. Op 6 juli 2016 werd verzoeker weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken onder bijlage 13septies teneinde hem van het Belgische grondgebied te verwijderen. Verzoeker werd uiteindelijk geïdentificeerd als zijnde D. S., een Tunesisch staatsburger. Een eerste repatriëringspoging gepland op 12 augustus 2016 werd geannuleerd. Pas op 11 oktober 2016 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, waarop verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken een bijlage 39bis werd betekend. Op 31 oktober 2016 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

2.6. Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat verzoeker niet meende dat hij asiel diende aan te vragen. Integendeel hij trachtte zijn verblijf op het Schengengebied te verlengen door zich naar verschillende landen te begeven en zich een valse identiteit aan te meten. Echter voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming berust de plicht tot medewerking op de asielzoeker. Minstens kan verwacht worden dat deze zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk indient, *in casu quod non*.

2.7. Verzoeker heeft niet enkel manifest gewacht tot wanneer zijn terugdrijving naar Tunesië immanent werd en geeft hiervoor geen verklaring en bovendien heeft hij zich een valse identiteit aangemeten. Voorts kan uit zijn eerste asielrelaas dat gesteund werd op een relatie met een gehuwde vrouw, geen nood aan internationale bescherming kon worden afgeleid.

2.8. Verzoeker houdt dit relaas niet langer aan en betwist aldus de motieven van de CGVS niet bij de beoordeling van zijn eerste asielaanvraag. Hieruit kan slechts blijken dat verzoeker toegeeft dat dit verzonnen was waardoor zijn geloofwaardigheid nog verder wordt aangetast.

2.9. Verzoeker meent dat de CGVS geen rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen bij zijn tweede asielrelaas. Hij verwijt het CGVS de nieuwe stukken, opnieuw bij zijn verzoekschrift gevoegd, niet te hebben onderzocht.

2.10. Echter uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk werd ingegaan op verzoekers nieuw aangevoerde profiel van politiek activist. Hierbij werden zijn verklaringen gelegd naast deze verklaard tijdens zijn eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal stelde hierbij terecht vast dat verzoeker zijn beweerde politieke activiteiten voor de Politieke Sociale Constitutionele Democratische Partij bij zijn eerste asielaanvraag zelf tweemaal geheel ontkende en bovendien zelfs ontkende politieke sympathieën te hebben gehad (CGVS dd.24/10/2016, p.9. (*“Heeft u politieke sympathieën/activiteiten? Nee. Iemand van uw familie politiek actief? Nee”*)) en Vragenlijst punt 3.3). Dat verzoeker de kern van zijn tweede asielrelaas nieuwe elementen poneert waar hij deze eerst geheel ontkende, tast, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, inderdaad de waarachtigheid ervan aan. Ter terechtzitting blijft verzoeker herhalen dat hij geen bewijzen had van zijn politieke activiteiten en daarom deze niet had verklaard bij zijn eerste asielaanvraag. Dit overtuigt niet. Er kan immers niet worden ingezien waarom verzoeker niet meteen asiel aanvraag bij zijn binnenkomst. Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij onbekend is met de asielprocedure kan hij niet worden geloofd. Hoe dan ook verklaart dit nog steeds niet wat verzoeker, wanneer hij dan toch een asielaanvraag indiende, zou belet hebben het asielrelaas zoals afgelegd in zijn tweede asielaanvraag nauwgezet te verklaren. Noch kan dit verklaren waarom verzoeker meende een valse identiteit te moeten aanmeten. Ook het verzoekschrift geeft hierover geen toelichtingen.

Voorts worden evenmin de politieke activiteiten toegelicht, met name op welke wijze, waar en wanneer verzoeker dan wel meerdere uren per dag voor de Politieke Sociale Constitutionele Democratische Partij zou hebben gewerkt. Of waarom hij problemen kreeg met de Revolutionaire Partij, die deel uitmaakt van de huidige Tunesische regering (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, dd.05/12/2016, punten 2.4, 2.5, 2.6). De neergelegde partijlidkaart vermag hieraan geen afbreuk te doen.

2.11. Waar verzoeker het belang benadrukt van zijn neergelegde documenten kan de Raad verwijzen naar vaste rechtspraak dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voor zover verzoeker documenten neerlegt dient hij dit bovendien te doen conform Artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name dat stukken die in een andere taal dan deze van de rechtspleging zijn opgesteld, voorzien moeten worden van een eensluidende vertaling op straffe van het niet in overweging nemen van deze stukken. Het is dus aan verzoeker om te voorzien in een vertaling.

Het volstaat aldus niet om zich in het verzoekschrift louter te beperken tot het stellen dat de stukken wel voldoende leesbaar zijn, zonder de inhoud van de stukken zelf nader toe te lichten. Noch heeft, zoals ter terechtzitting wordt herhaald, de commissaris-generaal de plicht alle documenten in het land van herkomst bij de organisatie die ze heeft uitgereikt, te laten verifiëren op de echtheid ervan. Dit klemt te meer nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het CGVS de neergelegde documenten wel ten gronde beoordeelde. Ter terechtzitting voegt de verwerende partij daarop toe dat het emailadres bovendien een hotmail-adres betreft zodat de herkomst van het document evenmin kan komen vast te staan. De commissaris-generaal oordeelt op het geheel der bevindingen, waaronder de verklaringen van de asielzoeker, de door hem in het kader van zijn asielrelaas neergelegde documenten en de objectieve gegevens van het administratief dossier. Hij stelde dan ook vast dat het document “een toestemming tot bezoeksrecht” geen ander licht kan werpen op de appreciatie van verzoekers asielrelaas.

De Raad treedt deze beoordeling bij nu, nog daargelaten dat het een fotokopie is waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd, het geheel onaanvaardbaar is dat verzoeker bij zijn eerste asielrelaas deze arrestatie niet zou vermelden en nog minder aanvaardbaar dat hij deze arrestatie zelfs zou ontkennen (zie 1ste asielrelaas- Vragenlijst punt 3.1)). Aldus kan de toelichting ter terechtzitting dat hij geen bewijzen had van deze arrestatie geenszins verklaren waarom hij deze niet eerder zou hebben vermeld te meer nu in het attest staat dat verzoeker zou mishandeld geweest zijn.

Hoe dan ook kan worden vastgesteld dat deze beweerdelijke -maar geenszins geloofwaardige- arrestatie in 2011 geen aanleiding heeft gegeven tot het verlaten zijn land en het indienen van een asielaanvraag. Dit stuk komt dan ook voor als opgemaakt voor onderhavig tweede asielrelaas.

De bewijswaarde van het neergelegde attest opgemaakt door 'Bariq' wordt eveneens door verzoeker zelf ontkracht nu hij in kader van zijn eerste gehoor ten overstaan van het CGVS stelde van 2009 tot augustus 2015 voor een bedrijf te hebben gewerkt dat 'electriciteitstellers' maakte (CGVS dd.24/10/2016, p.8). Het attest van Bariq dat verzoeker beperkingen opgelegd kreeg in zijn zoektocht naar werk is strijdig aan verzoekers verklaring en de visumstukken van het administratief dossier. De fotokopie van het door verzoeker neergelegde medische attest voegt niets toe aan zijn asielaanvraag daar hier louter uit valt op te maken dat hij ooit een ongeluk heeft gehad.

De Raad benadrukt dat een document slechts een element is in het asielrelaas en de bewijswaarde afhangt van asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Ten slotte volstaat het niet louter documenten neer te leggen maar moet het nut ervan worden aangetoond en moet worden aannemelijk gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. *In casu* kan aan de bij de tweede asielaanvraag toegevoegde documenten dan ook geen bewijswaarde worden gehecht.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.14. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.15. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.16. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

K. DECLERCK